

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἰς ἐκαστὴν δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλιωτισσῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Σεπτεμβρίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ 39

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 305)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Εἰς τὸν ΠΟΛΗΛΑΤΟΥ.—ΣΥΜΦΟΡΑ ΑΝΕΠΑΝΟΡ-
ΡΩΤΟΣ—Ο ΜΕΓΑΣ ΠΟΤΑΜΟΣ.—ΤΟ ΜΟ-
ΝΟΞΛΟΝ.—ΝΕΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ.

Ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ πλέον, οἱ φυγά-
δες ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των, χω-
ρὶς νάναλλάξουν οὔτε μίαν λέξιν, μὴ
τοῖσι μὴ οὕτως σχεδὸν οὔτε νάναπνεύσουν.
Ἐπύρουν μὲ ὀλὴν τὴν ταχύτητα τῆς μη-
χανῆς των, ἡ πορεία τῆς ὁποίας,
κατασκευασμένη, ἀσφαλισμένη, ἀσφαλτο-
στρώτη, ἔφερε πρὸς πτήσιν νυκτοβίου
ποταμοῦ.

Ἡ ὁδὸς, τὴν ὁποίαν ἤκολού-
θουν, κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ,
ἦτο ἀνεπίστως εὐνοϊκὴ διὰ τὴν
ἐπιβίωσιν αὐτῶν ποδηλατοδρο-
μῶν. Χάρης εἰς τὴν ἀκατάπαυσ-
τον ἐργασίαν τῶν μυρμηκῶν,
ἐργατῶν λίλιπουτέων, ἡ φι-
λοπονία ὅμως τῶν ὁποίων ἔχει
ἐκτελεσθέντα ἀποτελέσματα
ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῇ τῶν θαυ-
μασίων, — ὁλόκληρος ἡ ὄχθη
ἔχεν ἀνασκαφῇ εἰς ἀπέραντον
κατασκευασθῆναι οὕτως,
ὥστε θὰ ἔλεγες ὅτι βλέπεις
ποδηλατοδρόμου ἐνώπιόν
σου ἢ ὅτι κάποια εὐεργετικὴ
ἐργασία ἔχεν ἰσοπεδώσῃ τὴν ὄχθην,
καὶ οὕτως διὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν
ἐπιβίωσιν!

Ἡ νύξ ἦτο βαθεῖα· μόνον οἱ
κατασκευαστὴς ἡγεμόνες
κατὰ τὴν ὥραν ἔκφρασαν
τὴν κόπῃν, τὰ σκότῃ ὅ-
τι αὐτοὶ οὐδεμίαν φωνήν, οὐδε
ἐν τῇ ὁδῇ τὸ ἐλάχιστον σύμ-
πτωμα καταδιώξεως· προφανῶς
ἐκείνοι καὶ οἱ πολεμισταὶ τοῦ
ποταμοῦ βαθυτάτα.

Οἱ φυγάδες ἐτόλμησαν ἐπι-
βῆναι νάναπνεύσουν, νὰ ὁμι-
λήσιν, νὰ σταθοῦν δλίγον πρὸς
ἄλληλους. Ἐδρῶσαν τὰ
ποδοῖα αὐτῶν εἰς τὸν πο-

ταμόν, ἐνίσταν τὰς χεῖράς των καὶ τὰ
πρόσωπά των, ἔφαγαν τὰς βανάνας, τὰς
ὁποίας, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεχώρουν,
τοῖς εἶχε παραδώσῃ ἡ καλὴ Μαργάρ-
να, καὶ μετὰ τοῦτο, ἀνῆλθον πάλιν ἐπὶ
τοῦ ποδηλάτου καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν
δρόμον των μὲ τὴν ἰδίαν ταχύτητα.

Τοιοῦτους μικροὺς σταθμοὺς ἔκαμαν
ἀρκετοὺς κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός.
Ὅταν ἐπιτέλους ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα,
ἡ ἀποψὶς τῆς χώρας, ἐντελῶς διαφορε-
τικὴ, τοὺς ἔκαμε νὰ πιστεύσουν ὅτι εἴ-
χον ἐξέλθῃ πλέον ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ βα-

λείου τῶν Μπαροτσῆς. Ἦσαν ὅμως κα-
τάκοποι, ἐξηντλημένοι ἀπὸ τὸν δρόμον
καὶ ἀπὸ τὴν ἀύπνιαν. Κατῆλθον ἀπὸ τὸ
ποδηλάτον, τὸ ἐκρυψαν ἐπιμελῶς ἐντὸς
πυκνοῦ θάμνου, καὶ αἱ δύο νεανίδες
ἐξηπλώθησαν ἐπὶ προχείρῳ κοίτης· ἐκ
βρῶν καὶ φύλλων ξηρῶν, καὶ παρεδὲ-
θησαν ἀμέσως εἰς ὑπνον βαθύν. Καθ' ὅ-
λον αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Γεράρδος ἡ-
γρόπνησεν ἐπ' αὐτῶν μὲ σταθερότητα.
καὶ δὲν ἐκοιμήθη, παρὰ μόνον ἀρ' οὐ
ἐξύπνησεν ἡ ἀδελφὴ του.

Καὶ πάλιν ἐπέβησαν τοῦ ποδηλάτου
καὶ ἐξηκολούθησαν τὸ τα-
ξίδιον, πάντοτε κατὰ μῆ-
κος τοῦ ποταμοῦ. Ἡ ὁδὸς
ὑπεδεικνύετο ἀρ' ἐαυτῆς
καὶ ὁ φυσικὸς ἐκεῖνος στί-
βος ἦτο πολὺτιμος βοή-
θος, τὸν ὁποῖον δὲν ἔπρε-
πε νάφιστον ἀνεύσπου-
δαίου λόγου. Ποῦ διηυ-
θύνοντο οὕτω; Πρὸς νό-
τον! Τὸ ἐβεβαίωνεν ἡ
πυξὶς τοῦ Γεράρδου, καὶ
αὐτὸ ἦτο τὸ κυριώτερον...
Ἄν ἡ Λοαγκούα ἦτο πα-
ραποτάμιον τοῦ Ζαμπέ-
ζου, ἤρκει νάκολουθήσουν
τὴν ὄχθην του, διὰ νὰ
φθάσουν εἰς τὸν μεγάλον
ποταμόν. Τότε πλέον θὰ
εὕρισκοντο πλησίον τοῦ
Τρανσβαλ, πλησίον τῆς
Πραιτωρίας, ὅπου ἔτεινον
νὰ συγκεντρωθῶσιν ὅλοι
οἱ ναυαγοί.

Ἐταξίδευσαν οὕτως
ἐπὶ ἐξ ὁλόκληρου ἡμέ-
ρας, διανύοντες ἀπέραντα
διαστήματα, τρεφόμενοι
διὰ τῶν καρπῶν, τοὺς ὁ-
ποίους εὕρισκον καθ' ὅδον
ἐν ἀφθονίᾳ, πίνοντες ἀπὸ
τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ,
κοιμώμενοι ἐν περιτρώ-
πῃ, καὶ διατηροῦντες, ἐν
τῷ μέσῳ τῆς φοβερᾶς αὐ-
τῆς ἐρημίας, θάρρος καὶ
εὐψυχίαν ἀνιωτέραν τῆς

α Ὁ δὲ Γεράρδος, εἰσελθὼν εἰς τὸ νερὸν εἰς τὴν μέσην,
ᾤθησε τὸ μονόξυλον. (Σελ. 314, στίχ. γ'.)

ηλικίας των. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἕκα-
μνον καὶ συναντήσεις ὄχι ἀκινδύνους :
πότε ἔβλεπον ἀγέλην βουδάλων, ἐσκυ-
μένων πρὸς τὸ ὕδωρ καὶ πινόντων ἀ-
πνευστί· πότε πνύθησαν, ἐξήπλωμένον
νωχελῶς ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὡς γαλῆ πελω-
ρία· πότε λεοπαράδαινον, ὠρουμένον ἀπὸ
τὰ πλησιόχρημα δάση· καὶ πότε, — ἐμ-
φάνισιν αὐτῇ φοβερωτέρᾳ, — Κάρρους με-
ἀπαισίας ὄψεις, ὠπλισμένους μέχρις ὀ-
δόντων καὶ ἐστρατοπεδευμένους παρὰ τὸν
ποταμόν. Πάντοτε ὅμως, τὸ παράδοξον
τῆς μηχανῆς, ἡ ὁποία τοὺς ἔφερε, καὶ ἡ
ταχύτης αὐτῆς τῆς πορείας των, ἐγένετο
ἡ σωτηρία τῶν τριῶν ποδηλατῶν. Πολύ
πρὶν ἢ ὁ ἔχθρος δυνηθῇ νὰ διακρίνῃ τί
ἦτο ἡ παραδόξος ἐκείνη ὁπτασία, ἡ τρέ-
χουσα μετὰ ταχύτητα ἀνέμου, καὶ ἡ ὁπτα-
σία ἐξήφηνετο ἀπὸ τοὺς ὀρθολογισ-
τῶν ! Ἀνθρώποι καὶ θηρία ἀπέμεινον
κατάπληκτοι, ἐνεοί, ἀδραβεῖς... Τοῦτο
δὲ συνέβαινε τόσο συχνά, καὶ κατὰ τὸν
ἴδιον πάντοτε τρόπον, ὥστε τὰ παιδιά
ἤρχισαν νὰ το συνειθίζουν καὶ νὰ το θε-
ωροῦν ὡς διασκέδασι. Καὶ αἱ συναντή-
σεις αὗται, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἔκαμνον πλέον
νὰ γελοῦν, ἀντὶ νὰ τοὺς φοβίζον ὅπως
πρῶτα, διέκοπτον τὴν μονοτονίαν τοῦ
ταξιδίου.

Τὴν ἐβδόμην ἡμέραν τὸ τοπίον με-
τεβλήθη. Οὔτε ὄχθη ὀμαλὴ καὶ συνεχὴς
πλέον, οὔτε στίβος. Τὸ ἔδαφος ἦτο πολὺ
ἀνώμαλον, με ἀποτόμους ἀνωφερίας καὶ
κατωφερίας. Ἀδύνατον πλέον νὰ κοι-
λουθῇ τὸν ροὺν τῆς Λοαγκούας !
Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν ἠκολούθησαν ἄλ-
λον δρόμον, καὶ εἰσῆλθον εἰς μίαν κοι-
λάδα, ἡ ὁποία εὐρέθη ἐμπρὸς των. Ἐδῶ
τὸ ἔδαφος ἦτο ἀρκετὰ ὀμαλόν, καὶ ἡ
πυξὶς τοῦ Γεράρδου ἔδειξεν ὅτι τὴν
διηθύνοντο σταθερώτερον, ἀκριβέστερον
πρὸς νότον, παρὰ ὅταν ἠκολούθουν τὴν
ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἡ ὁποία ἔκαμνε
μίαν μικρὰν παρέκκλισιν πρὸς ἀνατολάς.
Ὅπως δὲ ποτε, οἱ γενοῖται ταξιδιωταὶ
ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ μὴ χάσουν τὸ
θάρρος των, οἱ καὶ ἂν συνέβαινε δυ-
σάρεστον.

Ἦτο περίπου ἡ τετάρτη ὥρα τοῦ
ἀπογεύματος. Οἱ φυγάδες ἐποδηλάτων
ἀπὸ πρῶτας ἐπὶ τῆς νέας ὁδοῦ, ὅταν
ἔβλεπον τοὺς ἐπληξε συμφορὰ ἀνεπανόρ-
θωτος : Κριγμὸς ἀπαισίας ἀντήχησε.
Τὸ ποδήλατον ἐκάμθη, ἐθραύσθη, ἐ-
σταμάτησε, καὶ τοὺς κατέρριψεν ἀπο-
τόμως.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εὐτυχῶς, ἤτοι-
μάζοντο νὰ σταματήσουν, καὶ ἡ ταχύτης
τῆς μηχανῆς δὲν ἦτο μεγάλη διὰ τοῦτο
καὶ μόνον ἡ πτώσις ὑπῆρξε σχετικῶς
ἀνώδυνος, ἐνῶ ἄλλως ἡ δύναμις νὰ ποδῇ
ὀλεθρία.

Πρῶτος ἐσηκώθη ὁ Γεράρδος καὶ με-

φέυ ! τὸ ποδήλατον εἶχε πάθῃ πολύ. Τὸ
στέλεχος — ἡ ψυχὴ τῆς μηχανῆς, — εἶχε
σπάσῃ εἰς δύο ! . . .

Εἶπομεν, ὅτι οἱ ταξιδιωταὶ ἦσαν ἀ-
ποφασισμένοι νὰ μὴ χάσουν τὸ θάρρος
των ποτέ. Δὲν το ἔχασαν λοιπὸν οὔτε
τώρα, μολοντὶ τὸ δυστύχημα ἦτο τόσο
μεγάλον. Καὶ μετὰ τὴν πρῶτην στιγ-
μὴν τῆς καταπλήξεως καὶ τῆς ἀμηχαν-
ίας, ἀπεφάσισαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ
ταξιδίον πεζῇ. Μήπως εἶχον νὰ κάμουν
καὶ ἄλλο τίποτε ;

Ὁ Γεράρδος ἀπέσπασε τὴν θήκην τῶν
ἐργαλείων, διὰ νὰ τὴν πάρῃ μαζὺ του,
καὶ ἔκρυψε τὸ συντετριμμένον ποδήλα-
τον ἐντὸς κοιλώματος, τὸ ὁποῖον ἐσκέ-
πασε μετὰ κλάδους καὶ φύλλα ξηρά. Ἐ-
πειτα ἔκαμνε εἰς τοὺς κορμούς τῶν δέν-
δρων διάφορα σημάδια, διὰ νὰ ἡμωρῇ
ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐπανεῦρῃ τὴν κρύπτην.
Καὶ μετὰ τὴν προετοιμασίαν ταύτην, ἡ
τριὰς τῶν ὁδοιπόρων ἐξηκολούθησε τὸν
δρόμον τῆς.

Ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τῆς νέας πο-
ρείας καὶ τῆς πορείας τῶν προηγουμέ-
νων ἡμερῶν ! Ἀντὶ τῶν δεκαπέντε καὶ
εἴκοσι χιλιομέτρων, τὰ ὁποῖα διήνυσον
ἄλλοτε καθ' ὅραν, μόλις καὶ μεταδίας
διήνυσον τώρα τρία ἕως τέσσαρα. Ἀλλ'
ἡ καρτερία τῶν ἐμελλε νὰ νταμεμφῇ
ταχέως. Περὶ τὴν δύναν τοῦ ἡλίου, μό-
λις ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν κοιλάδα, ἐπαρου-
σιάσθη πρὸ τῶν ὀρθολογιστῶν τὸ πλέον
ἀνέλιπτον θέαμα.

Εἰς τὴν ἄκραν ἀπεράντου πεδιάδος, ἡ
ὁποία ἠνοίγετο εἰς ἀποστάσιν διακοσίων
μέτρων κάτωθεν τῶν, μέγας ποταμὸς
ἐκύλιε τὰ ἥσυχα νάματά του πρὸς
δυμάς.

Ὁ Ζυμπέζος ! . . Δὲν ἠμποροῦσε νὰ
εἶνε ἄλλος, παρὰ ὁ Ζυμπέζος ! Ὁ Γε-
ράρδος καὶ ἡ Κοραλία βεβαίωσαν περὶ
τούτου μετὰ τὸ πρῶτον βλέμμα. Τόση
μεγαλοπρεπὴς γαλήνη μόνον εἰς «τὸν
πατέρα τῶν ποταμῶν» τῆς νοτίας Ἀφρι-
κῆς ἡδύνατο νὰ ἴδῃ. Οὕτως ἡ κατα-
στροφὴ τοῦ ποδηλάτου ὑπεβιάζετο εἰς
δυστύχημα ὅλως ἀσήμαντον, ἀφ' οὗ ἡ
χρησιμότης του, ἐν πάσῃ περιπτώσει,
θὰ ἔπαυε παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ
τούτου, τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο τώρα νὰ
διαπεράσουν. Ἀλλὰ πῶς ;

Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τούτου
ἀπησχόλησεν ἀμέσως τὸν νοῦν τοῦ Γε-
ράρδου. Ἐγκαταστῆσας τὴν ἀδελφὴν
του καὶ τὴν Δίναν ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐνὸς
μεγάλου δένδρου, κατήλθε μόνος με-
τὰ τῆς ὄχθης, διὰ νὰ ἐξερευνήσῃ τὴν
περιοχὴν. Οὔτε ἔχνος ἀνθρώπου, οὔτε
ἔχνος πλοιαρίου. Ὁ ποταμὸς ἔρρεε
διαυγὴς καὶ σιγῆλος ἐπὶ κοίτης ἁμμου,
ἄνευ ρυτίδος εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του. Ὁ
Γεράρδος ἔρριψεν ὀλίγα ξυλάρια καὶ
εἶδεν ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ρεύματος ἦτο
ἀσθενεστάτη. Εὐχάριστον τοῦτο, διότι

παρεῖχε τὴν ἐλπίδα νὰ διαπεράσουν τὸν
ποταμὸν μετὰ τὰ προχειρότερα μέσα.

Ἡ θέα μεγάλου κορμοῦ δένδρου ξη-
ροῦ, τὸν ὁποῖον πρόσφατος πλημμύρα
εἶχεν ἀποθέσῃ ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἐνέπνευ-
σεν εἰς τὸ παιδίον ἰδεῖν τολμηράν. Διὰ
τὴν μὴ μεταβῆλὴ τὸν κορμὸν τοῦτον εἰς
μονόξυλον ; Τὸ ἐγγεῖρημα θὰ ἦτο βέ-
βαια δύσκολον, ἀλλ' ὄχι ἀκατόρθωτον.
Ἡ λεπτομερεστέρᾳ ἐξέτασις τοῦ κορμοῦ
τὸν ἐνεθάρρυνεν ἀκόμη περισσότερον. Τὸ
ἐσωτερικόν, ἡ ψίχα, εἶχε σαπίσῃ καθο-
λοκληρίαν, καὶ ἠμποροῦσε νὰ τὴν σκάψῃ
μετ' ὅσον εὐκολίαν καὶ ἕνα κολοκῶθι.

Ἀνῆγγεῖλε τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν
εἰς τοὺς συντρόφους του, καὶ ἀπὸ τὴν
ἄλλην ἡμέραν τὰ τρία παιδιά ἤρχισαν
τὴν ἐργασίαν. Εἰς ὀλίγας ὥρας, τῇ
βοηθείᾳ τῶν ἐργαλείων τοῦ ποδηλάτου,
κατόρθωσαν νὰ σκαψοῦν ἐντὸς τοῦ κορ-
μοῦ, κοίλωμα ἀρκετὸν νὰ περιλάβῃ καὶ
τοὺς τρεῖς. Κατόπιν ἤναψαν πῦρ μετὰ
φάκον τοῦ Λεγκέν, — ὁποῖος τοῖς τον
εἶχε χάρις γενναιοφρόνως, — καὶ ἔκρυ-
σαν τὸ περιττὸν μέρος τοῦ κορμοῦ, ἀπὸ
τὰ δύο ἄκρα, εἰς τρόπον ὥστε τῶ ἄρι-
σαν μῆκος τεσσάρων μόνον μέτρων. Ἡ
ἐργασία αὕτη κατηνάλωσεν ὅλον τὸ ἀ-
πόγευμα, ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας ἡ τριάς τῶν
ὁδοιπόρων κατέχευε μονόξυλον χονδροειδὲς
βεβαίως καὶ προϊστορικὸν τὴν ὄψιν, ἀλλ'
ὁπωσδήποτε ἱκανὸν νὰ πλεύσῃ ἐπὶ τοῦ
γαληνιαίου ἐκείνου ποταμοῦ.

Τὴν ἐπομένην, κατεσκευάσαν ἀπὸ μα-
κροῦς κλώνους δένδρων δύο προχειροὺς
κώπας. Τὸ μονόξυλον ἦτο ἐτοιμὸν· δὲν
ἔλειπε τώρα παρὰ μόνον ἡ καθέλκυσις.
Πρὸς τοῦτο ἐδέησε νὰ σκάψουν μετὰ
κόπου εἰς τὴν ἄμμον καὶ ὑπὸ τὸ μονό-
ξυλον, ἐν εἶδος τάφρου, εἰς τὴν ὁποίαν
ἡ δύναμις νὰ ἔλθῃ τὸ νερόν, οὕτως ὥστε
νὰ διευκολυνθῇ ἡ καθέλκυσις τοῦ πλοια-
ρίου, μέχρις οὗ θὰ ἐπέπλεον.

Ἡ ἐργασία αὕτη, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ
Δίνα, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, κατέβαλεν
ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις, συνέτεινεν εἰς
τὸ νὰ τὴν ἐμφυχώσῃ, ὥστε νὰ μὴ φο-
βῆται πλέον τὸν κίνδυνον, καὶ νὰ ἐπιβί-
βασθῇ μετὰ τῆς μεγαλητέρας εὐκολίας,
μόλις ἐδόθῃ ἡ διαταγή. Ἡ Κοραλία
ἔκαμε τὸ ἴδιον. Ὁ δὲ Γεράρδος, εἰσελ-
θὼν εἰς τὸ νερόν ἕως τὴν μέσην, ὥθησε
τὸ μονόξυλον καθέτως πρὸς τὴν φορὰν
τοῦ ρεύματος, καὶ δὲν ἐπεβιάσθη καὶ αὐ-
τός, παρὰ μόνον ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι τὸ
σκαφίδιον ἔπλεε καὶ ἀντίχευε λαμπρά.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ ΧΕΛΙ

(Μῦθος Κριλῶφ)

Μιά ἡμέρα ἕνα παιδάκι 'στὰ χορτάρια
σὰν εἶδε κάτι τι χωρὶς ποδάρια
νὰ ἔρπη, τὸ θαρρεῖ ὅτι εἶνε χέλι
κ' ἀπλώνει νὰ το πιάσῃ τολμηρό.
Μά ὡς βλέπει ὅτ' ἦταν φεῖδι τρομερό,
ἀμέσως ὀπισθοδρομεῖ καὶ θέλει
νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τοῦ τρέμουνε τὰ μέλη
καὶ μένει ἐκεῖ σὰν τὸ κεράκι ὠχρό.
Τὸ φεῖδι ἀτάραχ' ὅμως καὶ ψυχρό :
« Φίλε μου, εἶπε, ἂν ἤθελε τολμήσῃ
τὸ χέρι σου ἐπάνω μου νὰ ἐγγίσῃ...
τὸν θάνατό σου εἶχ' ἀποφασίσῃ »
γιατ' ἡ κακία, μάθε, προχωρεῖ
διπρόσωπη καὶ πάντα δολερή·
κ' ἂν τώρα σ' ἔσωσε ὁ Θεός, ἀλλὰ
μάθε ἀπὸ ἐμὲ καὶ πρόσεχε καλά :
Παῖδες εἰν' ἀπάναντί σου πρὶν γνῶρισις,
παιχνίδια καὶ φίλεις μὴν ἀρχίσις ! »

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΚΟΡΑΕ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ὑπὸ J. LACASSAGNE)
(Συνέχεια · ἴδε σελ. 310.)

« Διὰ τί λοιπὸν — ἐξηκολούθησα, —
νὰ κάμνῃς τόσο κακὴν χρῆσιν τῆς ἐ-
λευθερίας σου ; διὰ τί νὰ ἔχῃς τὰ βαν-
δαλικά αὐτὰ ἥθη, τὰ ληστρικά αὐτὰ
ἐνστικτὰ ; Ἀ, πόσον ὀλίγον ὁμοιάζεις
μετὰ τὰς ὠραίας καὶ λευκάς ἐκείνας πε-
ριστεράς, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦν εἰς τὴν
γυτοκίην στέγην ! Τὰς βλέπεις ;
Βλέπεις πόσον φρόνιμοι εἶνε, καὶ μετὰ
τὴν ἀναπόσπαστον ὑπὸ τὸν ἥλιον ὡς
ριπίδια τὰς λαμπράς των οὐράς ; »

Οὕτως ὠμίλησα πρὸς τὸν Κοκόν. Με-
τὰ τὴν ὁμιλίαν, στείλδων ὅλον ἐν δὲ
τῶν ῥάμψων τὰ μακρὰ του περὰ. Ἐν-
τούτοις ὁ ὀρθολογιστὴς τοῦ ἐμμενεν αἰνιγμα-
τώδης, συστροφόμενος ὡς ζωντανὸν το-
πάζιον, ἐντὸς θήκης ἀπὸ μαῦρον βε-
λόν. Τί συνέβαινε ἄρα γε μέσα εἰς
τὸ χονδρὸν του κεφάλι ; Βεβαίως μετε-
τίετο εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἦτο τόσο φρόνιμος,
ὡς καὶ αἱ περιστεραὶ τοῦ γείτονος.
Ὅπως δὲ ποτε αἱ τύψεις του δὲν μοι ἐ-
γίνοντο καὶ σπουδαῖαι. Τί περιμένετε
ἀπὸ ἕνα πουλὶ ; Περιεφέρετο καμνω-
τάς, ἐκύλιετο ἐπὶ τῆς λεπτῆς ἁμμου,
ἀμέμμετος, ἀπαθὴς, πλήρης ἐμπιστοσύ-
νης πρὸς τὸν κύριόν του, πρὸς τὸν φίλον
του, ὁποῖος τὸν εἶχεν ἀναθρέψῃ ἀπὸ
μικρὸν, ταγίζων αὐτὸν μετὰ τὰ χεῖλη του
καὶ θερμαίνων, διὰ νὰ λησμονῇ τὴν φω-
τίαν, μετὰ τὴν πνοὴν του καὶ μετὰ τὰς θα-
πείας του. . .

« Πήγαμε, τῷ εἶπα, σὲ ἀγαπῶ ὅπως
πρῶτα » πῆγαμε νὰ χαρῆς τὴν ἐλευθε-
ρίαν σου ! »

Ἐπείτα ἤρξαμε, ἔκαμε πολλάκις τὸν
γυρὸν τοῦ κήπου, ἐγγίζων μόλις τὰς κο-

ρυφὰς τῶν φιλυρῶν, κατόπιν ἀνυψοῦν
μ' ἐξαισίαν ὀρμην, μετεωρίσθη πρὸς στιγ-
μὴν μετὰ τὰς πτέρυγας ὀλανοίτους, ἀ-
πλανεῖς, καὶ ἐγένινε ἄφαντος.

Φεῦ ! ποῖος εἴμπορεῖ νὰ εἴπῃ : « Δὲν
θάμαρτήσω πλέον » ; Οὐδὲν ἀταθέστε-
ρον τῆς ἀνθρωπίνης ἀποφάσεως, οὐδὲν
εὐθραστότερον τῆς ἀνθρωπίνης συνέσεως,
οὐδὲν ἀσθενέστερον τῆς ἀνθρωπίνης θε-
λήσεως ! Διὰ τί λοιπὸν νὰ παιτῶμεν τὴν
τελειότητα ἀπὸ τὰ ζῷα, τὰ ὁποῖα εἶνε
τόσον κατώτερα ἡμῶν, ὥστε μερικοὶ
φιλόσοφοι τὰ ὀνόμασαν « μηχανὰς ἀσυ-
νειδήτους » ;

Ὁ Κοκὸς δὲν μετενόησε, δὲν ἐδιορ-
θώθη. Κάθε στιγμὴν καὶ νέα ἄλλα, καὶ
νέα παράπονα, καὶ νέαι αἰτήσεις περὶ
ἀποζημιώσεως. Τὸ πλῆθος τῶν ἀπαιτη-
τῶν μ' ἐπολιόρκει καθημερινῶς. Εἰς
τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου, εἰς τὴν εἴσο-
δον, εἰς τὰς κλίμακας, — παντοῦ ἀνθρω-
ποι μετὰ λογαριασμούς !

Ὁρεῖμαι νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὁ δυστυ-
χησμένος αὐτὸς Κοκὸς ἦτο διαβολικώ-
τατον πλάσμα. Ἡ πονηρία του δὲν εἶχεν
ὅρια. Πότε ἔκλειπεν ἀπὸ τὸν γείτονα
ὅλα τὰ σκεύη, τὰ ὁποῖα εὕρισκεν εἰς τὸ
μαγειρεῖον· πότε ἐξηρέθει τοὺς σκύλους
τῆς συνοικίας, τοὺς ὁποῖους καθίστα ἐκ-
μανεῖς ἀπὸ ὀργὴν· μίαν ἡμέραν ἐβγαλε
τὸ μάτι τῆς γάτας, τὴν ὁποίαν ἐλά-
τρευσεν ἡ γειτονίσσα, — δυστύχημα τοῦτο
ἀνεπανόρθωτον, καὶ ἐπὶ τέλος... ἀλλὰ
μετὰ αὐτὸ πλέον τὸ ποτήριον ὑπερῆχε·
λίσε καὶ ἡ ὑπομονὴ ἐξηντλήθη.

Ἐνα πρῶτ' ἐξύπνησεν ὁ κῶδων τῆς
εἰσόδου, κρούμενος λυσσωδῶς. Ἦτο ὁ
κηπουρός, ὁ ἄλλοτε μαρτυρῆς τῆς κλοπῆς
τοῦ δακτυλίου, καὶ ἤρχετο καὶ αὐτὸς μετὰ
σωρὸν παραπόνων καὶ ἀπαιτήσεων.

« Κύριε ! ἀνέκραξε μόλις με εἶδεν,
εἶνε ἀνυπόφορον ! εἶνε φοβερόν ! ὁ κόρα-
κας σὰς ! . . »

— Ἠσύχασε, καλέ μου ἄνθρωπε,
ἐπιθύρισα. Κάθισε πρῶτα καὶ ὕστερα
μοῦ διηγήσαι τὰ παθήματά σου.

Καὶ ἄμ' ἐκάθησε,
— Λοιπὸν, τί τρέχει ; τὸν ἠρώτησα
ἀνήσυχος.

— Λοιπὸν, νὰ τί τρέχει ὑπέλαβεν ὁ
κηπουρός. Χθὲς ὁ κόρακας σὰς... ἀλή-
θεια, πρέπει νὰ ξυρῶτε, οἱ αὐτὸ τὸ
πουλὶ δὲν με χωνεύει καθόλου... καὶ
ἔχει μεγάλο ἄδικο, γιατί κ' ἐγὼ ἀγαπῶ
τὰ ζῷα· κ' ἐγὼ ἔχω ἕνα ὠραῖο παπα-
γάλο καί... .

— Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, σὲ παρα-
καλῶ, εἶπα ἐπὶ μᾶλλον ἀνήσυχος.

— Τὸ λοιπὸν, κύριε μου, χθὲς ἐφύ-
τευα σαλατικά 'ς ἕνα κομμάτι τοῦ πε-
ριβολοῦ μου, πού το ἔσκαψα, τὸ ἔκαθα-
ρισα, τὸ ἔσκαψα, τὸ ἔλιπανα, μετὰ τὴν τέ-
χνην που ξέρω ἐγώ... Ἀμα ἐτελείωσα,
ἐγύρισα πίσω μου νὰ ἰδῶ πῶς φαίνεται.

Τί νὰ ἰδῶ; Πῶς δὲν μου ἦλθεν ἀποπλη-
ξία ! Ὅλα τὰ σαλατικά ἦσαν ἀναποδο-
γυρισμένα, βγαλμένα ἔξω ἀπὸ τῆς τρύ-
πης των, μετὰ τὴν ῥίζαν 'ς τὸν ἄέρα. Ἐκεῖ
κοντὰ νὰ καὶ ὁ κόρακας σὰς, ποῦ κατε-
γίνετο νὰ ποτελειώσῃ μετὰ τὴν μύτην του
ἕνα μεγάλο σκουλήκι... Καὶ εἶπα μετὰ
τοῦ μου : Ὁ διάβολος ἔβαλε τὴν οὐρὰ
του, ἡ μήπως ἐγὼ ἐκούρκουτιστα πείσῃ καὶ
δὲν ξεῦρω τί μου γίνεται ; Καὶ ἄρχισα
πάλι τὴν ἐργασία, καὶ ἐξανάρτυσα τὰ
σαλατικά μου, ὅσα μπορούσα βαθύτερα.
Δὲν εἶχα τελειώσῃ ἀκόμα, καὶ γυρίζω
πάλι πίσω μου. Ἀ, ὄχι, δὲν ἐκούρκου-
τιστα ! ὁ διάβολος, δηλαδή ὁ κόρακας
σὰς τὰ εἶχε κάμῃ ὅλα ! Φαντασθῆτε
ὅτι μάλκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω με πονηριά,
καὶ ὅσα ἐγὼ ἐρύτευα, ἐκείνος ἐξεφύτευε !
Καμμιὰ ἀμφιβολία, γιατί 'στὸ στόμα
του ἐκρατοῦσε μιὰ ρίζα... Ἀμα εἶδε πῶς
τον ἀνεκάλυψα, ἐφυγε φωνάζοντας σὰν
δαίμονισμένος. Ἀχ καὶ νὰ τὸν ἐπίανα ! »

Ἦτο κωμικὸς ἐν τῇ ἱερᾷ ἀγανακτήσει
του ὁ ἀγαθὸς κηπουρός, καὶ δὲν ἠμπό-
ρεσα νὰ μὴ γελάσω. Ὅπως δὲ ποτε ὅμως
ἀνεγνώρισα ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ λάβω
αὐστηρότερα μέτρα, καὶ κατεδίκασα τὸν
Κοκὸν εἰς φυλάκισιν.

Τὸν ἔκλεισα εἰς τὸν ὀρνιθῶνα, — εὐ-
ρύχωρον ὅμως ὀρνιθῶνα, δεχόμενον τὸ
φῶς καὶ τὸν ἥλιον ἀπὸ μίαν μεγάλην
θυρίδα, ἡ ὁποία ἐκλείετο μετὰ ἀλλήλων
δικτυωτὸν. Κατ' ἀρχὰς ἀπεποιήθη πᾶσαν
τροφὴν, — ἀπλοῦν καὶ κίωμα βεβαία·
ἐσκάλωτεν ἐπάνω εἰς μίαν ράβδον, τὸ
σύνθημα πέταυρον τῶν ὀρνιθῶν, ἀπὸ τὸ
ὁποῖον τὰς ἐξεδίωξε σατραπικῶς, καὶ
ἔμεινε ἐκεῖ ἀκίνητος, ἄφωνος, ἐν ἐκ-
στάσει πρὸ τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἀπωλολότου
παραδείσου του.

Ἐν τούτοις ὁ χεῖμων ἐπλησίαζε, μετ'
ὀλίγον τὰ φύλλα ἔπεσαν καὶ παχέρος
ἀνεμὸς ἔστεινε τώρα διὰ τῶν κλάδων τῶν
ὕψηλων φιλυρῶν. Ὁ Κοκὸς ἐσυνείθισε
τὴν φυλάκην του· ἡ φαιδρότης τῶ ἐπα-
νήλθε καὶ μετ' αὐτῆς τὸ ἐνστικτὸν τῆς
καταστροφῆς. Κατεδίωκε τὰς ὀρνίθους,
αἱ ὁποῖαι ἐφευγον πρὸ τοῦ μαύρου ἐχ-
θροῦ περιδεῖς, καὶ συνέτριψε τὰς κε-
φαλὰς δύο μικρῶν ὀρνιθῶν. Διεσκέδαζε
τὴν πλῆξιν τῆς φυλάκης δι' αἱματοχυ-
σίας ! . . Αὐτὸ γίνεται ἐνίοτε καὶ εἰς τὰς
φυλάκας τῶν ἀνθρώπων. . .

Ἀλλὰ τὴν ἀνοίξῃ, τὰ πάντα μετε-
βλήθησαν. Ὁ Κοκὸς ἐγίνετο μελαγχολι-
κός. Ἐμμενεν ἡμέρας ὀλοκλήρους ἀκί-
νητος, ἐπιμένων ἐστραμμένος πρὸς τὸ
κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ἐνο-
στάλγει. Τὸ πτέρωμά του ἐξεδιόριεν,
αἱ πτέρυγές του ἐμάχθησαν, τὸ βλέμμα
του ἐσδέσθη.

[Ἐπεται τέλος.]

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΒΡΑΣΙΔΑΣ Κ. ΔΕΚΑΒΑΛΑΣ

Βραβευθείς

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ροβέρτος Γουισκάρδος
εἰς τὸν 58ον Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων.
(Ἰδε φυλλάδιον 35ον, σελ. 286).

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 308)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ.

ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΟΙ ΓΚΟΥΕΡΙΑΛΙΕΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ
ΔΡΑΓΟΝΟΙ ΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΙ ΔΥΣΑΓΕΣΤΟΝ
ΕΚΠΑΝΕΙΝ.

Ἐπὶ πολὺ οἱ αἰχμάλωτοι περιμένειν νῆαν εἰσβολὴν ἐν τούτοις ὁμῶς δὲν συνέβη τίποτε. Φαίνεται ὅτι οἱ Ἰσπανοὶ εἶχον παραιτηθῆ τοῦ πρώτου σχεδίου τῶν, ὁριστικῶς. Διὰ περισσοτέραν ὁμῶς ἀσφάλειαν, οἱ φίλοι μας ἐξηρένησαν τὸ ὑπόγειον. Τὸ πρῶτον σήλαιον εὐρέθη κενόν, καὶ ὁ λίθος, ὁ ὁποῖος ἐκλείει τὴν εἴσοδον, εἶχε τεθῆ πάλιν εἰς τὴν θέσιν του.

Χάρις εἰς τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον ἐβασίλευεν εἰς τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ὑπογείου, οἱ Γάλλοι ἠμπόρεσαν νὰ ἴδουν τοὺς ἐχθροὺς τῶν, ἀθέατοι αὐτοί, διὰ τῶν σχισμάτων τοῦ βράχου.

Οἱ δραγῶνοι εἶχον δέσῃ τοὺς ἵππους τῶν καὶ ἀνεπαύοντο ἡσύχως ἐπὶ τῆς ὀδοῦ, ἀδελφικῶς ἀναστρεφόμενοι μετὰ τῶν γκουερίλλιέρων.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ὁμίλου τῶν στρατιωτῶν, εἰς ἐπιλογίᾳς τῶν δραγῶνων, — διοικῶν τὸ ἀπόσπασμα ἄρ' ἦς στιγμῆς ἐφονεύθη ὁ ἐπὶ κεφαλῇς ἀξιωματικός, — ἐφαίνετο συνομιλῶν ζωηρότατα μετὰ τοῦ Ρενώ καὶ τοῦ Μπρόουν.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, οἱ δύο πανούργοι τῷ ἔλεγον ὅτι οἱ Γάλλοι δὲν ἠδύνατο νὰ διαφύγουν, διότι τὸ ὑπόγειον δὲν εἶχεν ἄλλην ἐξέσοδον, εἰμὴ τὴν πρὸς

τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν τόσῃ καλῶς φρουρουμένην.

Ἡ συνομιλία μετὰ τῶν τριῶν ἐξηκολούθει, καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἐφαίνετο πειθόμενος. Οἱ πανούργοι ἐκάθισαν, ὁ ἐπιλογίας ἐξεδίπλωσεν ἕνα χαρτί καὶ ὁ Μπρόουν ἐξέθεσεν ἐπ' αὐτοῦ κάποιον σχέδιον.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, οἱ πολιορκούμενοι εἶχον συναθροισθῇ παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου.

— Πρῶτ' ἅπ' ὅλα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος χαμηλοφώνως, πρέπει νὰ ὀχυρωθῶμεν ἑστὰ γερὰ.

— Καλὴ ιδέα! ἐπεδοκίμασεν ὁ Πασιχαρος.

— Καὶ εἶνε εὐκόλο νὰ γίνῃ, προσέθεσεν ὁ Ρογήρος· ἄρκει νὰ σπρώξωμεν ἕνα κομμάτι βράχου εἰς τὴν εἴσοδον, ἐμπρὸς τὴν πέτραν πού μας χρησιμεύει ὡς θύρα.

— Ἐγὼ ἀναλαμβάνω, ὑπέλαθεν ὁ πρῶν δραγῶνος.

Καὶ δράξας πελώριον τεμάχιον βράχου, τὸ ἐκύλισε, ὅχι καὶ μὲ πολὺν κόπον, μέχρι τοῦ ὑποδιγθέντος μέρους. Τώρα πλέον ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Ἔτσι θὰ εἴμεθα σὰν ἑστὸ σπίτι μας! εἶπε κατευχριστημένος ὁ Πασίχαρος· τώρα πρέπει νὰ το σιγυρίσουμε καὶ νὰ καθήσουμε.

— Τὸ σιγυρίσμα δὲν θάπαίτησιν πολλὴν ὥραν, παρετήρησεν ὁ Ρογήρος, διότι δὲν ἔχομεν τίποτε!

— Τὸ νοῦ μας εἰς τὸν ἐχθρὸ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Καθένας μας πρέπει νὰ φυλάγῃ σκοπὸς μὲ τὴν σειρὰν του, καὶ ἔτσι θάποφύγωμεν κάθε ἐξαφνικὴν ἐπίθεσιν.

Ἡ πρότασις ἐγένε δεκτὴ καμψηφαί, καὶ ἀμέσως εἰς ἐκ τῶν χωροφυλάκων ἐτοποθετήθη παρὰ τὴν θύραν.

Κατ' ἀρχὰς οἱ φυλακισμένοι ἐκάθισαν ἡσυχοί, διότι εἶχον τῶντι μεγάλην ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Ἀμὰ ἐπέρασεν ὁμῶς ὀλίγη ὥρα, ἐσηκώθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ παρκαπονοῦνται διὰ τὴν ἀπραξίαν τῶν.

— Ἀ, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτσι! ἀνέκραξεν ὁ Πασίχαρος. Αὐτοὶ οἱ μασκαράδες ἐκάθισαν καὶ μας φυλάγουν ἀπέξω. Ἄν εἶχαμεν ζωοτροφία, αὐτὸ δὲν θά ἦταν καὶ πολὺ δυσάρεστο! δυστυχῶς ὁμῶς δὲν ἔχομεν οὔτε ψίχουλο, καὶ μάλιστα ἡ κοιλία μου ἄρχισε τὸν ταμπουρά.

— Ἐχεις δίκην, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος· δὲν μπορεῖ νὰ μείνουμε γιὰ πάντα κλεισμένοι.

— Μέσα ἑστ' ἀμπάρι! συνεπλήρωσεν ὁ Παπαφίγκος.

— Καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ βροῦμε τρόπο.

— Νάναβοῦμε ἑστὸ κατάστρωμα! συ-

νεπλήρωσεν καὶ πάλιν ὁ Παπαφίγκος.

— Τὸ κατ' ἐμέ, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος, ὁμολογῶ ὅτι δὲν βλέπω γιὰ τὴν ὥρα κανένα... Τί; νὰ τα βάλωμε μὲ τοὺς δραγῶνους μαζί καὶ μὲ τοὺς γκουερίλλιέρους;.. ἀδύνατον!

— Καὶ ὁμῶς... διεκοίφεν ὁ Ρογήρος.

— Ἀ, θὰ ἦτο τρέλα σωστή! εἴμεθα μόνον ἐπτά ἐναντίον ἐξηντα, καὶ δὲν ἔχομε οὔτε ὅπλα οὔτε πολεμοφόδια... Νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος; Καὶ αὐτὸ πάλιν ἀδύνατον!

— Βεβαίωτατα.

— Σταθῆτε, παιδιά! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος· ὁ ταγματάρχης Δυβάλ, ἅμα ἰδῇ ὅτι λείπουμε, μπορεῖ νὰ μᾶς...

— Ὅχι, δὲν περιμένω νὰ μᾶς ἔλθῃ ἀπὸ ἐκεῖ καμμία βοήθεια... δυστυχῶς!

— Γιατί;...

— Ἡ παρουσία τῶν δραγῶνων ἀποδεικνύει ὅτι ἐδῶ κάπου θὰ εὐρίσκεται πολυάριθμος ἐχθρικός στρατός. Ὁ ταγματάρχης θὰ ἐνόησε βέβαια ὅτι κινδυνεύει νὰ προσβληθῇ ἀπὸ δυνάμεις ἀνωτέρως τῶν ἰδικῶν του, θὰ διέλυσε τὴν στρατοπέδευσιν καὶ θὰ ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον του.

— Ὁ Λαδουρέκος ὁμῶς...

— Μὰ λησμονεῖς ὅτι ὁ Λαδουρέκος εἶνε πληγωμένος καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ κινηθῇ;

— Ἀλήθεια! καὶ ἐγὼ τὸ εἶχα ξεχάσει... ὦ, φουρτούνα πού μας βρῆκε! Πάνε τὰ ψέμματα! αὐτὴ τὴ φορά δὲν τη γλυτώνουμε.

— Καὶ νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς νὰ βάλῃ τίποτε ἑστὸ στόμα του! ἐστέναξεν ὁ Πασίχαρος.

— Βάλε μιά δέστρα ἑστὸ τομάρι τῆς κοιλίας σου! συνεβούλευσε μὲ σοβαρότητα ὁ Πεζοναύτης.

— Νὰ εἶχαμε τοῦλάχιστον τὰ ἄλογα!

— Ναί, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, θὰ τα ἐκαθαλικεύαμε καὶ θὰ ἐκάμαμε τὴν ἐφοδο μιά χαρά.

— Ὅχι δά, θὰ τα ἐτρώγαμε, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ Πασίχαρος.

— Μπᾶ! ἔκαμε σκανδαλισθεὶς ὁ Πεζοναύτης.

— Τί νομίζεις; εἰς τὸν πόλεμον τῶν γει κανεὶς ὅ,τι τύχῃ!

— Ἡ συζήτησις εἶνε περιττή, ἄρ' οὐ δὲν ἔχομε ἄλογα, παρετήρησεν ὁ Ρογήρος.

— Ὁ μοῦστος ἔχει δίκην.

— Τελοςπάντων, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ περιμένουμε.

— Ὡς πότε; ἠρώτησεν ὁ Πασίχαρος.

— Ὡς νὰ μᾶς ἔλθῃ καμμία καλὴ ιδέα, κανένα σχέδιον σωτηρίας. Πρὸς τὸ παρόν, ἡσυχία καὶ σιωπή.

Ὁ χωροφύλαξ ἐσιώπησεν, καὶ ἐξαπλωθεὶς εἰς μίαν γωνίαν, προσεπάθησεν

νὰ κοιμηθῇ, διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα.

Οἱ ἄλλοι τὸν ἐμειμήθησαν, ἐγκαρτεροῦντες, ἄρ' οὐ δὲν εἶχον τί ἄλλο νὰ κάμουν.

Ὁ Παπαφίγκος διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, διότι ἦτο ἡ σειρὰ του νὰ φρουρήσῃ.

Ὁ Ρενώ, ὁ Μπρόουν καὶ ὁ ἐπιλογίας τῶν δραγῶνων ἐπρογευμάτιζον ἡσύχως, ἐστραμμένοι πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου· οἱ σκοποὶ ἐδημάτιζον ἐπάνω κατὰ τὴν εἴσοδον καὶ οἱ γκουερίλλιέροι, ἐξηπλωμένοι εἰς τὸν ἥλιον, ἐκοιμήντο μακαρίως.

Μετὰ μακρὰν σιωπὴν, εἰς τῶν χωροφυλάκων ἀνέκραξεν ἐξαφνα:

— Μοῦ ἦλθε μιά ιδέα!... Ἄν ψάξωμε σὲ ὅλα τὰ μέρη, μπορούμε νὰ βροῦμε τίποτε φαγώσιμο! μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἐφάξαμε καλὰ ὅλο τὸ ὑπόγειο.

— Μπράβο! μπράβο! ἀπήντησε φαιδρῶς ὁ Πασίχαρος· ἔχεις πολὺ δίκην, παλλικάρι μου! πῶς δὲν το ἐσυλλογίσταμε αὐτὸ προτύτερα;

— Ἀς δοκιμάσωμεν, εἶπεν ὁ Ρογήρος· ἀμφιβάλλω πολὺ ὁμῶς ἂν θὰ βροῦμε ἔδω μέσα τρόφιμα! φαίνεται ὅτι ἑς αὐτὸ τὸ διαβλύτοπο δὲν τῶχουν συνήθεια νὰ τρώγουν!

Ἦ ἔρευνα ἤρχισεν ἀμέσως. Ἐκτὸς τοῦ μαρκησίου, ὁ ὁποῖος ἔμεινε φρουρός εἰς τὴν θέσιν τοῦ Παπαφίγκου, οἱ λοιποὶ ἄνδρες διεσπάρησαν εἰς ὅλας τὰς γωνίας τοῦ ὑπογείου.

Εἰς τὸ πρῶτον σήλαιον δὲν εὗρον τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον μερικὰ καυσόξυλα. Οἱ φυλακισμένοι ὁμῶς δὲν ἔχασαν τὸ θάρρος τῶν, διότι, καθὼς παρετήρησεν ὁ Πασίχαρος, ἂν ὑπῆρχε καμμία κρύπτη, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φαίνεται ἐκ πρώτης ὥψεως ἔμπροσθεν νὰ ἐρευνήσουν πολὺ. Ἐν τούτοις αἱ ἐρευνᾶι ἀπέβανον μάταιαι, καὶ οἱ δυστοχεῖς ἐκείνοι ἤρχισαν νὰ πογρητεύονται.

Χωρὶς πολεμοφόδια, χωρὶς ζωοτροφία, τί θὰ ἐγίνοντο;.. Ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου ἐπέστρεψαν καὶ κατεκλίθησαν ἐκ νέου, ἄπρακτοι, ἐκτὸς τοῦ Παπαφίγκου, ὁ ὁποῖος ἐπέμενεν ἐρευνῶν καὶ εἰς τὰς σκοτεινότερας γωνίας.

Ἐκράτει ἕνα δαυλὸν ἀπὸ πεῦκον, καὶ ἐξήταξε προσεκτικῶς κάθε τοίχωμα, κάθε κλιβήτητα, κάθε πτυχὴν τοῦ βράχου.

Ἐξαφνα ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς:

— Οὐρρά! ἔβαλα πλῆρη κατὰ τὴν ἀπὸθεκν!

Ἀμέσως οἱ σύντροφοί του τὸν περιεκύλισαν.

— Πιάσε τὸ δαδί! εἶπεν εἰς ἕνα στρατιώτην. Ἐσὺ, Πασίχαρε, πλησίασε καὶ με βοηθήσεις. Ἀ, γεια σου!

Καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ πρῶν δραγῶνου, κατάρθωσε νὰ ποσύρῃ ἀπὸ μίαν κρήνην, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, τρία βαρέλια καὶ ἕνα σάκκον.

(Ἐπείτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΔΗ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

[Τὴν κατωτέρω διήγησιν ἀποσπῶμεν ἐκ τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος μυθιστορήματος τοῦ Henri Malin Ὑπὲρ Πατρίδος, διὰ νὰπολάουσιν μερικὰς ἐκ τῶν ὥραιότατων του σελίδων καὶ ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ἀναγναστῶν μας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠτύχησαν νὰποκτήσουν μέχρις ὥρας τὸ ἔσοχον τοῦτο βιβλίον.

Η ΑΜΥΝΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Τὸ γεῦμα εὐρίσκετο περὶ τὰ τέλη.

Ὁ Γκαγιὼ ἡτοιμάζετο νὰ κόψῃ καὶ διανεμῇ τὴν πῆτταν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἐβλεπα μὲ λαίμαργίαν, ὅτε αἰρνης ἐσταμάτησε μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὴν ὁδὸν καὶ διὰ μίᾳς ἀνεσκήρτησε.

Παρατηρήσαμεν καὶ ἡμεῖς ἀνήσυχον, ἀλλ' οὐδὲν τὸ ἀσύνηθες εἶδομεν.

Αἰφνιδίως ἐκτύπησε διὰ τῆς παλάμης τοῦ οὐ τὴν τράπεζαν, ἐξέφερεν ἡχηρὰν βλασφημίαν καὶ ἐκραύγασε:

— Νὰ τοὺς!

— Τί εἶνε;

ἠρώτησεν ἡ σύζυγός του ἐντρομος.

— Οἱ Πρῶσοι!

— Ἀ, Θεέ μου, Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ἡ γραῖα, κάτωχρος ἐκ τοῦ τρόμου.

Ἠγέρθημεν ἐκ τῆς τραπέζης.

— Κυττάξατε, μᾶς εἶπεν ὁ Γκαγιὼ, βλέπετε τὰ δύο μαυράδια ἐκεῖ κάτω;

εἶνε δύο οὐλάνοι ἔρχονται νὰ κατοπεύσουν. Τώρα νὰ ἰδῇτε, μασκαράδες!.. θὰ σας δεῖξω ἐγὼ!

Ὁρμησε καὶ

ἤρπασε τὸ κεκρυμμένον τουφεκίδιον τοῦ ἄλλ' ἡ Ἀντωνιέττα εἶχε κρεμασθῇ εἰς τὸν λαίμονά του, καθοικετούσα αὐτόν, ἔξω φρενῶν:

— Ροβέρτε, ἐφώνασε, Ροβέρτε! κάθισε ἡσυχὰς! μὴ κάμῃς τίποτε ἐκεῖνοι εἶνε δυνατῶτεροί μας! θὰ κάθουν τὸ χωριό!.. θὰ σφάξουν ὅλους τοὺς κατοίκους!.. συλλογίσου, θὰ γίνῃς ἀφορμὴ τρομακτικῆς συμφορᾶς.

— Γνωρίζω τὸ καθήκόν μου, ἀπήντα

ἡ Ἄντωνιέττα, ἀποσπῶμενος ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς. Ἀρσέ με, διότι δὲν πρέπει νὰ γίνω οὔτε στιγμὴν.

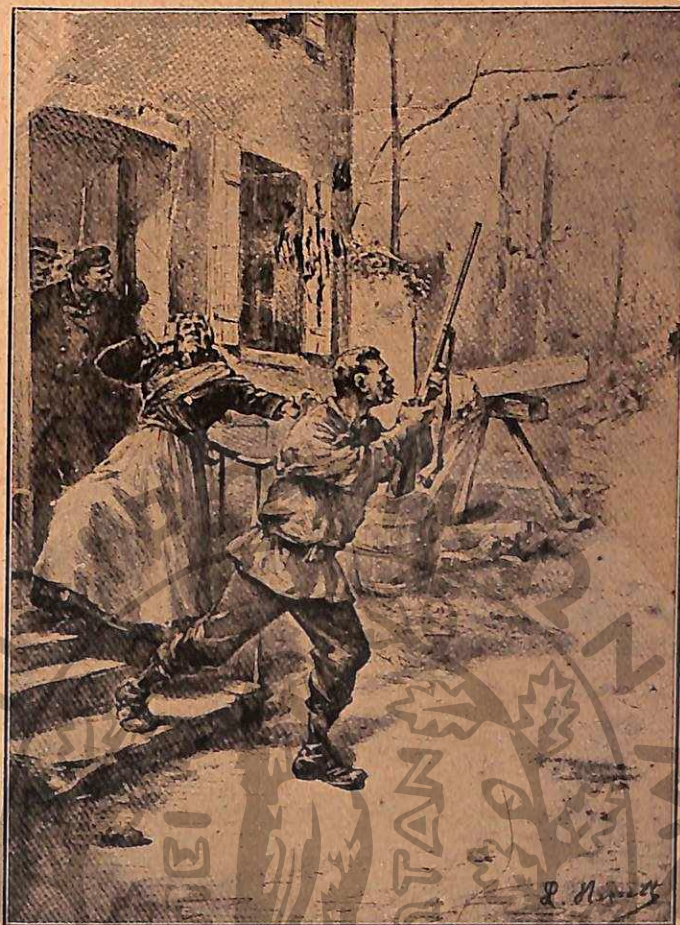
— Κύριοι, σὰς παρακαλῶ, ἔλεγεν ὁ λολύζουσα ἡ Ἀντωνιέττα κρατήσατέ τον!.. κρατήσατέ τον!..

— Οἱ κύριοι εἶνε πατριῶται, ἀπήντα ἐκεῖνος ἀπεναντίας αὐτοὶ θὰ με βοηθήσουν.

Ἦνοιξε τὴν θύραν, διέσχισε τὴν ὁδὸν καὶ ἐκρύβη εἰς τοὺς θάμνους.

Ἐμείναμεν σιωπηλοὶ καὶ ὁπωσοῦν ἀμφίρροποι πρὸ τῆς λύπης τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

Τότε ἡ Ἀντωνιέττα, βλέπουσα ὅτι οὐδὲν κατάρθωνε, συνήνωσε τὰς χεῖρας, συνέστρεψε τοὺς βραχίονας καὶ πίπτουσα

ἡ Ἄντωνιέττα, ἀποσπῶμενος ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς. Ἀρσέ με, διότι δὲν πρέπει νὰ γίνω οὔτε στιγμὴν.

— Κύριοι, σὰς παρακαλῶ, ἔλεγεν ὁ λολύζουσα ἡ Ἀντωνιέττα κρατήσατέ τον!.. κρατήσατέ τον!..

— Οἱ κύριοι εἶνε πατριῶται, ἀπήντα ἐκεῖνος ἀπεναντίας αὐτοὶ θὰ με βοηθήσουν.

Ἦνοιξε τὴν θύραν, διέσχισε τὴν ὁδὸν καὶ ἐκρύβη εἰς τοὺς θάμνους.

Ἐμείναμεν σιωπηλοὶ καὶ ὁπωσοῦν ἀμφίρροποι πρὸ τῆς λύπης τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

Τότε ἡ Ἀντωνιέττα, βλέπουσα ὅτι οὐδὲν κατάρθωνε, συνήνωσε τὰς χεῖρας, συνέστρεψε τοὺς βραχίονας καὶ πίπτουσα

Πρὸς στιγμὴν ἐπεκράτησε φοβερὰ προσ-

